

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 58/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu neidentifikovaného policajného orgánu pri vykonávaní úkonov voči maloletému dieťaťu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. januára 2026 a doplnenou 22. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromia zaručeného čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu rodinného života a osobitnú ochranu maloletých zaručeného čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy, práva na zákonný postup orgánov verejnej moci a zákazu svojvoľného zásahu do rodinných vzťahov. Žiada, aby ústavný súd uložil orgánom verejnej moci povinnosť zdržať sa ďalších zásahov bez riadneho právneho základu a nariadil prijať opatrenia na ochranu rodinného života maloletého.

2. Sťažovateľ bez priloženia akýchkoľvek dôkazov, ako aj bez návrhu na ich obstaranie ústavným súdom uvádza, že z informácií poskytnutých políciou sa 15. januára 2026 dozvedel, že jeho maloleté dieťa, ktoré je umiestnené v Centre pre deti a rodiny, bolo predvedené na bližšie neidentifikované policajné oddelenie, kde bola vyhotovená jeho fotografia a boli mu odobraté daktyloskopické údaje. Tieto úkony boli vykonané bez sťažovateľovho predchádzajúceho informovania, bez jeho súhlasu a bez toho, aby mu bol preukázaný existujúci súdny alebo zákonný právny základ. Doteraz mu nebolo doručené žiadne rozhodnutie ani písomné vysvetlenie, z ktorého by vyplýval právny status maloletého dieťaťa, účel vykonania identifikačných úkonov, existencia samostatného konania vedeného proti dieťaťu a zákonný dôvod oddelenia dieťaťa od rodiča v tejto veci. Identifikačné úkony voči maloletému dieťaťu, ktoré je zraniteľnou osobou, predstavujú závažný zásah do jeho súkromia a integrity, najmä ak sú vykonané bez súdneho rozhodnutia

a bez účasti rodiča. Podmienky zákonnosti, nevyhnutnosti, primeranosti a maximálnej ochrany rodinných väzieb v danom prípade rešpektované neboli.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Podľa § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Je vyjadrením nezávislého postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súdu umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní nemusel dožiadanim dotknutého orgánu verejnej moci zabezpečovať dôkaz o tvrdenom zásahu do ústavného práva. V prípade sťažovateľa ide o nekomplikované pripojenie kópií listín, ktoré preukazujú ním tvrdené zásahy.

4. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti v rozpore s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde nepriložil žiaden dôkaz o tvrdenom zásahu do jeho ústavných práv v postupe policajného orgánu. Zároveň tento orgán nijako neidentifikoval, v dôsledku čoho v ústavnej sťažnosti absentuje náležitosť ústavnej sťažnosti zákonom ustanovená v § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ nie je právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto jeho ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosť predpísanú v § 34 ods. 1 v spojení s § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

5. Pre nesplnenie v predchádzajúcom odseku uvedených zákonom ustanovených náležitostí bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Ústavný súd sa môže vecne zaoberať ústavnou sťažnosťou, len ak spĺňa zákonom ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

6. Ústavný súd však nestratil zo zreteľa svoj ustálený judikatórny prístup (III. ÚS 485/2025, III. ÚS 492/2025, III. ÚS 584/2025) spočívajúci v tom, že ústavné sťažnosti odmieta pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí bez výzvy podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde predovšetkým v prípadoch, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. V prípade sťažovateľa tomu tak nie je. No ani napriek tomu nebol podľa názoru ústavného súdu dôvod sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho ústavnej sťažnosti vyzývať.

7. V prvom rade podústavné právne predpisy zakotvujú prostriedky nápravy prípadných porušení základných práv a slobôd postupmi a zásahmi, ktorých pôvodcom sú policajné orgány stojace v hierarchicky budovanom štátnom aparáte na najnižších priečkach, čo znamená, že nimi realizované zásahy sú preskúmateľné ich nariadenými orgánmi, prípadne orgánmi verejnej moci vykonávajúcimi nad nimi dozor (prokuratúra), či dokonca všeobecnými súdmi. Sťažovateľovo

oprávnenie iniciovať svojimi návrhmi takýto prieskum vylučujú vzhľadom na ústavou v čl. 127 ods. 1 zakotvený princíp subsidiarity právomoc ústavného súdu preskúmať zásahy policajných orgánov. Možno teda s istotou konštatovať, že aj v prípade odstránenia nedostatkov ústavnej sťažnosti by bolo nutné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

8. Okrem toho povaha argumentácie prednesenej v ústavnej sťažnosti zrozumiteľne naznačuje, že sťažovateľ (minimálne v časti) usiluje o poskytnutie ochrany základným právam a slobodám svojho maloletého dieťaťa, nie o poskytnutie ochrany svojim základným právam a slobodám. V tejto časti by preto ústavná sťažnosť aj v prípade jej prípustnosti musela byť odmietnutá ako podaná zjavne neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde. Na tom nič nemení fakt, že sťažovateľ je s najväčšou pravdepodobnosťou zákonným zástupcom maloletého dieťaťa. Maloleté dieťa a jeho zákonný zástupcu sú totiž z hmotnoprávneho hľadiska odlišnými nositeľmi základných práv a slobôd.

9. Z uvedených dôvodov, ako už ústavný súd uviedol, nebol dôvod aktivovať proces odstraňovania nedostatkov náležitostí ústavnej sťažnosti, ktorú preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu